

Der Theatermacher
Foto Oliver
Herrmann

was de voorbije drie maanden de Klaus Maria Brandauer-Hamlet nog te zien. Het contrast, dat laat zich nu al raden, zal groot zijn.

Het staat buiten kijf dat de ensce-neringstraditie van Bochum aan het Burgtheater zal voortgezet worden. Claus Peymann heeft niet alleen zijn volledige directieteam (de regis-seurs Alfred Kirchner en Manfred Karge, de dramaturgen Hermann Beil, Uwe Jens Jensen en Vera Sturm) meegebracht, maar ook een groot deel van het Bochumer Ensemble: vier actrices, o.w. Kirsten Dene en Lore Brunner, en zestien acteurs, o.w. Traugott Buhre, Urs Hefti en Gert Voss.

De intrede van deze nieuwe ploeg ging gepaard met een programmatie van vier originele Bochum-ensce-neringen van de hand van Peymann: *Der Theatermacher* (Th. Bernhard), *Leonce und Lena* (G. Büchner), *Rit-ter, Dene, Voss* (Th. Bernhard) en *Nathan der Weise* (G.E. Lessing). Dat gaf in eerste instantie Peymann de tijd om zich met de Weense situa-tie beter vertrouwd te maken en vooral om te werken aan de integra-tie van beide ensembles. De eerste grote "gemengde" productie zou pas eind november in première gaan: Shakespeares *Midsummer-night's Dream* in een regie van

Kirchner. Tegelijkertijd kreeg ook het publiek de kans om Peymann en de nieuwe acteurs te leren kennen.

Vooraf echter moet deze Bochum-"douche" gezien worden als een artistiek programma. Tegenover Achim Bennings pragmatisme van de voorbije tien jaar koos Peymann voor een resolute aanpak: "Zo, be-kijk het maar eens, dat is het soort theater dat het nieuwe Burgtheater-ensemble zal brengen". Hoe dat er dan uitziet? Een blik op viermaal Peymann.

Der Theatermacher

Der Theatermacher is een typisch Bernhard-stuk, een doordruk bijna van het voor enige jaren door de Mannen van den Dam gespeelde *De Macht der Gewoonte*. Centraal staat een fanatieke theaterma-ker-schrijver, regisseur, ac-teur—die zijn leven totaal aan De Kunst heeft gewijd. Hij heeft een stuk geschreven rond de voornaamste personages uit de wereldgeschie-den en weet zich reeds zeker van een logeplaatsje op de Olympus: "Shakespeare, Goethe, Bruscon, verzekert hij, dat is de waarheid!". Niet helemaal, want in realiteit ter-roriseert hij zijn gezin in een niet

aflatende sleurgang langs onbedui-dende, grauwe parochiezaaltjes.

Het stuk vangt aan bij de aan-komst in het zoveelste dorpslokaal, de zoveelste ontgoocheling. Wat volgt, is in wezen een ellenlange mo-noloog van de theatermaker; de an-dere personages zijn klankbord. De grootheidswaan van Bruscon, zijn wanhoop, de bezetenheid waar-mee hij zijn artistieke ambities na-jaagt, zijn machtswellust en zelfin-genomenheid t.o.v. zijn gezinsle-den, dat alles brengt acteur Trau-gott Buhre op een meesterlijke ma-nier op de planken. Hij is dan ook de voornaamste reden om het stuk met enige spanning te blijven vol-gen. Veeleer irritant zijn Bernhards talloze semi-diepzinnigheden, zijn volkomen schadeloze beeldenstorm en zijn zo modische intellectualisti-sche cynisme.

Aldus komt *Der Theatermacher* terecht in het vaarwater van Pey-manns *Demonen*-enscenering (cf. *Etcetera* nr. 13): een trenderig thea-terstuk, vakkundig geënceneerd en even vakkundig gespeeld. De uit-komst? Het "betere" repertoire-theater op een doordeweekse dag: met kwaliteiten weliswaar waar men voor het Vlaamse repertoiretheater enkel maar kan van dromen, deson-danks weinig geestdrift wekkend.